

PREDGOVOR

»Krvave Osnove« ili »Protokoli Sionskih Mudraca« jesu zapisnici tajnih sjednica židovskih poglavica za prvog sionističkog kongresa u Baselu g. 1897, a koji su do nas doprli u duljim ili kraćim izvacima. Protokoli sadržavaju grozan plan, po kome su židovski prvaci naumili da unište sve države i pod svoj jaram podvrgnu cio svijet.

Ove krvave osnove prvi je svijetu očitovao prof. Sergije Nilus, ruski učenjak, kad je g. 1905. u Petrogradu objelodanio knjigu »Veliki u malome i Antikrist kao mogućnost, koja prijeteći da zavlada«. Ali nijesu pobudile velike senzacije, jer su izašle kao dodatak spomenute knjige. Kad ih je g. 1907. u 4. izdanju objelodanio glasoviti ruski pisac i polemičar J. Butmi pod naslovom »Neprijatelj ljudskoga roda«, proizvele su pravu bunu. No knjiga je kroz kratko vrijeme iščezla. G. Bostunić u svojoj brošuri »Istina o sionističkim Protokolima« (Mitrovica 1920), s. 11. kaže: »Neka jedna knjiga kaže istinu o Židovima i o njihovim osnovama, već će je oni tajno kupiti i potpuno uništiti, a pisca će proglasiti luđakom ili fanatikom«. Tako se dogodilo s izdanjem Nilusovim i Butmijevim. Nilusa su jedni čak proglasili, da nije ni opstojao, drugi da je ušao u samostan i da je bio carev ispovjednik i t. d.

Nilus je g. 1911. štampao drugo izdanje Protokola, a g. 1917. treće. Po drugome izdanju učinjen je njemački prijevod Gottfrieda Zur Beeka u Charlottenburgu (Berlin) g. 1919. Iste su godine Protokoli prevedeni na engleski i na poljski. G. 1920. izašlo je posebno izdanje u Sjedinjenim Državama. Prevedeni su i na druge evropske jezike, dok im je originalni jezik francuski, s koga su ga preveli Nilus i Butmi.

Gdje god su Protokoli izlazili, svagdje su proizvađali veliku uzrujanost među kršćanima i među, državicima. Zato su Židovi sve moguće ulagali, da Protokoli ne izađu na javu ili barem da ih iz nje isture, Gottfriedu zur Beeku, kad ih je prevodio na njemački, ponudili su 500.000 zlatnih maraka, da ih ne izda: što je on odbio. 28. veljače 1917. zbačen le bio ruski car; 2. ili 3. ožujka novo izdanje Nilusovo bilo je predano knjižarama. Primjerci su već bili stavljeni u vagon, kad nadode grupa ljudi, silom otvori vagon, izbaci primjerke i spali ih. Kad je eve bilo uništeno, udaljše se, da nijesu ni krenuli u druge vagone. Židov Kerensky, kad je došao na vlast, naredio je, da se pretraže sve knjižare u Moskvi i Petrogradu i Protokoli, koji se nađu, da se zaplijene. Protokoli, koji su se prije careva pada prodavali za 30—40 rubalja. poslije pada nijesu se mogli dobiti za manje od 500—600 rubalja. G. 1918. plaćalo se za 1 primjerak 1000 rubalja, a g. 1920. do 12000. Neki su u isto vrijeme nudili do 3,000.000 rubalja za 1 primjerak, ali ga nije bilo moguće dobiti.

Kad su Protokoli izašli u Engleskoj, nastala je u narodu, a i među državicima, prava panika. Listovi su pisali strahovite članke proti Protokolima i židovskim poglavicama i upozoravali na pogibelj, koja s njihove strane prijeteći. U tom su se osobito isticali »Times« i »Morninig Post«. No već nakon prvih članaka Protokoli su na tajanstven način iz Engleske iščezli. Times-u je netko pružio podašnu ruku i on je promijenio način pisanja; počeo je sumnjati u autentičnost Protokola i tvrditi, da je to izvadak iz romana »Biarritz« i t.d. Međutim kroz malo je u Engleskoj izašlo novo izdanje, vjerojatno na poticaj same engleske vlade.

Bilo ih je, koji su sumnjali u autentičnost Protokola: 1. radi načina, kojim se je do njih došlo; 2. radi nekih razlika, koje opstojaju između Nilusova i Butmijeva izdanja. No ni jedno ni drugo ne smeta njihovoj autentičnosti. Ne mogu smetati razlike, jer Butmi gleda glavno na stvar i hoće da ukratko i stvarnim, redom prikaže ono, što Nilus prikazuje od riječi do riječi i prema rasporedu u originalu. Butmi je također potpuniji, jer je on imao u ruci i Nilusov prijevod i originalni izvadak pak je. popunio neke stvari, kojih nema kod Nilusa. Odatle razlika u rasporedu sjednica i u njihovu broju, jer kod Nilusa ima 24, a kod Butmija 27 sjednica. Mi se ovdje držimo Butmijeva izdanja, ali uvijek upozoravamo na razlikke, koje se nalaze kod Nilusa i u francu-skom rukopisu.

Ni način, kako su do Protokola došli, ne može smetati njihovoj autentičnosti. Nilus u izdanju 1905. kaže, da mu ih je g. 1901- dao Aleksa Nikolajević Suhotin, onda maršal plemstva u Šernu (Središnja Rusija), a kasnije podupravitelj stavropoljske pokrajine (Južna Rusija). Nikolajević je molio Nilusa, da iz Protokola izvadi, što misli da je korisno s vjerskog stanovišta; s političkoga stanovišta smatrao je da je prekasno, a da bi se mogao nadati kakvoj koristi. I veliki vojvoda Sergije Aleksandrovič, komu je Nilus poslao Protokole prije g. 1905., povratio mu ih je s bilješkom »Prekasno«. U izdanju g. 1911. Nilus kaže, da je lice od kojega je dobio francuski primjerak Protokola, ta primjerak primio od jedne žene, koja ga je ukrala nekomu framacu najvećega (33.) »stepena škotskog obreda. — Njemački i poljski prevodilac govore, da su Protokoli ukradeni u Beču u stanu glasovitoga Teodora Hertzla, »Kneza Progonstva« (t. j. Židova izvan Palestine) i utemeljitelja sionističkoga pokreta. Po drugima bili bi ukradeni poslije sionističkog kongresa na putu iz Basela u Frankfurt ili u samom arhivu sionističke kancelarije, koja se sad nalazi u Francuskoj. — Sva ova objašnjenja mogu biti istinita ne samo zato, što ih daju vjerodostojni svjedoci, nego i zato što su izdavači Protokola došli do njih na različit način. Protokoli sadržavaju plan, koji su prvaci židovski imali provesti u djelo, pa je naravno, da je svaki od njih imao po jedan primjerak, koji je neoprežnošću ili na koji drugi način mogao doći do ruku izdavača. A to se je zaista i dogodilo. Sam Teodor Hertzl u poslanicama sionističkog odbora osobito u poslanici g. 1901.. koja nosi broj 18, tuži se na neopreznost, koja je odala tajnu Protokola (Jouin. Le péril judéo-maçonnique. t. IV. Paris 1922. s. 142).

Ali sve kad bi forma Protokola i bila sumnjiva, t. j. kad Protokoli ne bi bili izrađeni u ovom obliku, ne bi se moglo ni najmanje sumnjati o njihovom sadržaju. Najveći dio onoga, što se nalazi u Protokolima, sadržan je u trima govorima ili spisima židovskih rabina. Prvi je izrekao u Pragu rabin Reichhorn g. 1880., 17 godina prije kongresa u Baselu, na grobu rabina Simeona ben Juda, a objelodanjen je pod natpisom »Izvešće o političko-historičkim događajima posljednjih 10 godina«. Objelodanio ga je Sir John Readcliff. Drugi je »Ein Rabbiner über die Gojim«, brošura, koja je g. 1901. dopala u ruke mladom českom zastupniku Bresnowskome, i radi koje je on interpelirao ministra rata, pa je lako izašla na javu, i poslije u izvancima bila preštampana u 7. i 8. broju austrijskog tjednika »Michel wache auf« od 2. i 9. ožujka 1901. Treći je govor nekog rabina na kongresu u Lavovu 1911. objelodanjen u bečkom »Bauernbundleru« od 1. XI. 1912. Autentičnosti ovih triju spisa, osobito dvaju posljednjih, Židovi se nijesu usudili poricati, pa ako je istinito, da su njihove namjere i osnove one, koje se nalaze u ovim trima spisima, onda su i one, koje se izlažu u Protokolima, jer se s njima potpuno slažu.

Za strašnu povijesnu istinitost Protokola svjedoče krvavi događaji (posljednjih godina, t. j. svjetski rat, pokušaji revolucije u Mađarskoj i Njemačkoj, koju su pripravili sve sami židovski vođe, grozno stanje u Rusiji, gdje su pučki komesari sami Židovi. Jedini Lejnjin nije bio Židov, ali mu je majka bila Židovka i oženio se za ženom Židovkom. Sve što se događa u Rusiji i što se je pokušalo u Mađarskoj i Njemačkoj, kao i cijeli svjetski rat, sve je sauno točno izvršenje Protokola.

Židovi su i s druge strane pokušali da izobličie Protokole i ubiju dojam, koji su oni proizveli. »Centralno društvo njemačkih građana židovske vjere« ustvrdilo je, da su protokoli izvadak iz romana »Biarritz« od g. 1869. Pisac ovoga romana jest H. O. F. Goedsche, koji se je potpisao pseudonimom Sir John Retcliffe. »Biarritz« se sastoji iz 8 svezaka. Poglavlje, koje se odnosi na Protokole jest okosnica ili predmet glasovitog govora u Pragu na grobu rabina Simeona ben Juda. Ali se nipošto ne može reći, da su Protokoli plagijat toga poglavlja. Dosta je poraditi Protokole s ovim poglavljem, pa će se vidjeti, kako je među njima silna razlika ne samo u obliku, nego i u sadržaju, jer u Protokolima ima mnogo stvari, kojih nema u onome poglavlju. U ostalom njemački izdavači Protokola energično su protestirali protiv ove tvrdnje i ponudili 50.000 maraka onome, koji bi to dokazao. Suvišno je spominjati, da se nije nitko

javio.

U Protokolima obično govori jedno lice, pa s te strane izgleda, kao da oni nijesu zapisnici. I s ovoga razloga nijekali su Židovi, kao na pr. John Spargo, njihovu autentičnost kao zapisnika. Protokoli u stvari, kako veli Nilus u izdanju g. 1917. iz samoga Židovskoga izvora — bio je naime u odnošajima s istim Hertzlom — nijesu drugo do strateški plan, kako će Židovi osvojiti svijet i podvrgnuti ga pod svoj jaram. Ovaj plan čitao je i predložio vijeću židovskih poglavica za prvog Sionističkog kongresa g. 1897. Teodlor Hertzl, «Knez Progonstva». Odatle je razumljivo, zašto jedan govori. Ali Protokoli pretpostavljaju, da se je o njima i raspravljalo. Na pr. u 10 sjednici Butmijeva izdanja veli se: »D. J. tvrdi, da se despotizam, o kojem ja govorim, ne slaže s modernim napretkom; ali ja ću dokazati protivno«. U 16. sjednici kaže se: »Odgovorit ću na napomenu D. A., koji kaže, da bi pensioniranje starih činovnika mnogo stalo državu...; dokazat ću, kad se bude raspravljalo o finansijskim pitanjima.« i t. d. Dakle se je o Protokolima raspravljalo, pa se mogu nazvati zapisnicima. Zašto su pak u ovom obliku u zapisnik uneseni, nije jasno; vjerojatno zato, što je plan, u njima sadržan, u cijelosti primljen i usvojen onako, kako je bio predložen.

Protokoli nam otkrivaju strašne tajne i pokazuju na nevidljive sile, koje svijetom vladaju. U mnogočemu rasvjetljuju nam također i događaje, koji se kod nas i kraj nas zbivaju. Stoga ne možemo, a da svu našu javnost na njih ne upozorimo i živo preporučimo, da ih pomnjivo pročita., da se tako spriječi pogibelj, koja i nama prijete. Poljski prijevod Protokola nosi natpis: »Važno!! — Pozor!!«, a i podnatpis: »Čitaj i daj da se čita«. To isto i mi svima dovikujemo, a ne dao Bog, da naše riječi budu glas vapijućega u pustinji.